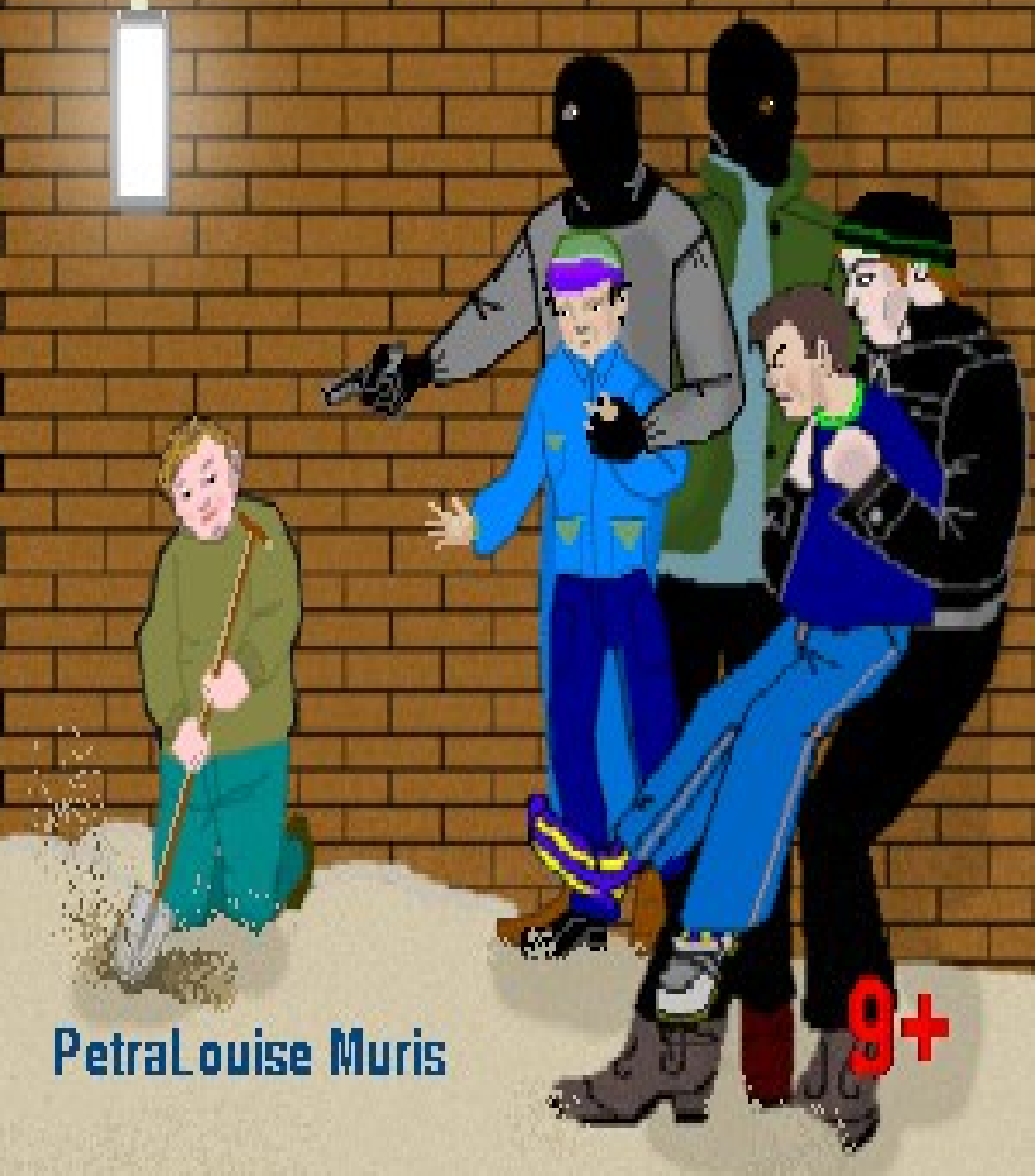

DE SCHATKIST

Petra Louise Muris

9+

“DE SCHATKIST”

Avontuur.

Geschreven en geïllustreerd door PetraLouise Muris.

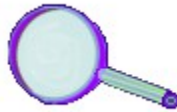
Verhaal voor kinderen vanaf 9 jaar.

Let op! Alle geschreven en geïllustreerde gratis kinderboeken van deze auteur hebben het **alleenrecht** via de **kindvriendelijke site kinderboek-online.nl** en via mijn site **petralouisemuris.nl** te worden uitgegeven.

Geen van mijn werken mag via uw sites, nieuwsgroepen, p2p netwerken en torrents op te halen zijn.

Waarom ergens lidmaatschap betalen als deze werken gratis zijn? **Zie de voorwaarden op kinderboek-online.nl**

Bladzijde	Hoofdstuk
3	1 Opa's rommel.
8	2 De schatkaart.
12	3 Meten is weten.
16	4 De schatkist
21	5 Dichtgelast.
24	6 De boeven.
27	7 Welke kleur heeft de deur?
30	8 In gevaar.
33	9 Ferry graaft.
36	10 De vermolmde schatkist.
38	11 De verrassing.

HOOFDSTUK 1 OPA'S ROMMEL.

Opa schreeuwt onderaan de zoldertrap: **'blijf overal af!
Ik ruim zelf wel alles op!'**

Oma schreeuwt terug: **'ik wil de zolder een beetje leeg!
Al die rotzooi hierboven ben ik zat!'**

"Ding, dong!" gaat de bel beneden.

Oma schreeuwt: **'doe eens open, ik ben hier bezig!'**

Opa haast zich naar de voordeur.

'O ben jij het. Ben jij al vrij van school?

Oma is boven Yasser. **(Jasser) Oma, Yasser is hier!**

Hoe gaat het met jouw zus? Ga zitten, dan schenk ik thee in.'

'Wat is oma aan het doen opa?'

'Die heeft de zolder herontdekt en mijn rommel gevonden.
Zij wil al mijn spullen weggooiden. Ik mag niets bewaren.'

Hij schreeuwt kwaad: **'oma kom je nog eens naar beneden?'**

'Ja, ja ik kom al. Dag Yasser, leuk dat jij er bent.'

'Dag oma, ik zal u helpen de rommel naar beneden te sjouwen.'

'Graag dat zou fijn zijn.'

'Gooi nou niet al mijn spullen weg,' jammert opa:
'misschien doe ik er nog wat mee.'

'Jij kijkt er helemaal nooit naar om!

Maar ik heb een beter plan, ga zelf naar boven en zoek de spullen uit die weg mogen.'

'Mag ik mee naar boven?' vraagt Yasser omdat hij erg nieuwsgierig is.

‘Ja dat vind ik gezellig,’ zegt opa. ‘Heb jij dan geen huiswerk?’

Yasser denkt: ‘ja,’ maar hij zegt: ‘nee opa.’

Als zij thee hebben gedronken loopt opa snel naar boven. Yasser rent twee, soms drie treden tegelijk achter hem aan de trap op. Het is duister op de zolder.

De ruimte wordt alleen verlicht door een piepklein dakraampje en een klein lampje.

Opa moppert: ‘waarom zij hier de boel wil leeg hebben is mij een raadsel. Goed, ik gooi wel alles weg dan heb ik toch lekker niets meer? Dan heeft zij tenminste haar zin.’

Yasser gluurt onder een tafelkleed.

Er staan dozen onder met een etiket erop.

Op het etiket staat met rode letters: **“afblijven!”**.

Daarom dekt hij de dozen weer af.

‘Kijk gerust,’ zegt opa die ineens weer een goed humeur heeft: ‘het moet toch weg. Misschien ontdek jij iets dat jij leuk vindt.’

Yasser trekt onmiddellijk het kledingstuk weg.

Zijn ogen kijken begerig als hij denkt: ‘misschien heeft opa wel leuke bruikbare dingen, misschien wel oude of antieke dingen. Als ik dat verkoop brengt dat vast veel geld op. Dan kan ik gauw die grote radiografische op afstand bestuurbare boot kopen.’

Het eerste wat hij uit de doos pakt is een kwast.

Hij is teleurgesteld omdat hij iets kostbaars had verwacht.

‘Was u vroeger een schilder?’ schrikt hij.

‘Ha, ha, nee jongen, ik was een archeoloog.’

([argee o loog](#)) Dat is iemand die grote terreinen afgraaft in de hoop iets uit de grond te halen, oude resten uit een ver verleden zoals botten, potten, munten en sieraden.

Ach je weet dat toch wel! Dat zijn de resten van een oude beschaving op onze planeet.

Die kwast gebruikte ik om de uitgegraven spullen voorzichtig mee schoon te poetsen.

‘Wauw opa, heeft u hier oude munten in één van die dozen of juwelen? Een schat ofzo?’

Opalacht: ‘ha, ha, ha, een schat?’

Een schat zoals zeerovers ergens verstopten? Uh...nee.’

Hij vertelt dat alle spullen naar de musea gingen voor zover zij die belangrijk vonden en hebben wilden.

Dan buigt hij zich over een doos en pulkt het touw los dat er strak omheen is geknoopt.

‘Er liggen nog dingen in de dozen die ik niet kwijt kon of nog uit moest zoeken. Ik pak zelf alles uit de doos want ik ben bang dat er iets op de vloer valt.’

Vol belangstelling kijkt Yasser naar de doos die geopend wordt. Zou er iets moois in de doos liggen?

Het touw is los, de doos is open, de inhoud stinkt muf. Opa lacht: 'ha, ha dat had ik al een tijd geleden aan elkaar moeten lijmen.'

Hij pakt er voorzichtig pot-scherfjes uit en legt die als puzzel-stukjes naast elkaar op de vloer.

'Als jij goed kijkt,' zegt hij: 'staat hier iets opgeschreven. Dat zijn hiërogliefen, de beeldtaal van de oude Egyptenaren. Ik zal dit stukje voor je vertalen; **-jij krijgt wat jij verdient-**. Er staat meer tekst op maar dat kan ik nog niet vertalen. Ik moet de vele stukjes nog aan elkaar lijmen, daar heb ik veel tijd voor nodig.'

Ik had er tot nu toe nog geen zin in omdat men het toch niet belangrijk vond. Ach, ik verveel mij toch altijd.'

Ik begin er maar eens aan.'

'Mag ik die andere dozen ook inzien,' vraagt Yasser omdat hij niet geïnteresseerd is in potscherven.

'Goed,' zegt opa: 'open die dozen maar. Voorzichtig met de inhoud.'

Eén voor één maakt Yasser de dozen open.

Hij jammert onthutst: 'nee maar! Tientallen dezelfde potten!

Ik zie boeken, scherven en nog meer kwasten!'

Hij gaat giechelend naast een doos op de vloer zitten.

'Dat boek Yasser, geef dat even hier wil je?' vraagt opa.

Yasser neemt niet de moeite om op te staan maar houdt het boek lacherig maar onhandig omhoog.

Opa ziet dat het boek dreigt te vallen.

Doordat opa wil voorkomen dat het boek valt, struikelt hij in zijn haast over een doos.

Het boek valt uiteen op de vloer.

Alle blaadjes fladderen naast het kaft over de vloer.

Tussen al die losse bladzijden ligt iets.

Het is een opgevouwen stuk karton.

‘Hé, wat is dat?’ schrikt opa.

Hij grist het stukje karton tussen de bladzijden vandaan.

Hij vouwt het open.

Zijn ogen worden groot van verbazing en zijn mond lijkt iets te willen vragen.

Yasser vraagt nieuwsgierig: ‘wat is er opa?’

HOOFDSTUK 2 DE SCHATKAART.

‘Och Yasser, dat is mijn oude schatkaart!
Moet je luisteren jongen.
Jouw opa was eens een leuke jongen van elf jaar.
Ja, ja dat wist je niet hè?
Ik verveelde me het apenzuur, daarom had ik een spel bedacht.
Ik vond het leuk om met mijn vrienden een schatkist te maken en die ergens te begraven.
We trokken lootjes, want iemand moest toch onze schat verstoppen?
Mijn vriend maakte een schatkaart om onze schat later terug te kunnen vinden.
Die kaart verscheurde hij in kleine stukjes die wij dan weer aan elkaar lijmden.
Zo was onze schatkaart een puzzel geworden.
Maar het feit was dat wij onze schat nooit meer konden opgraven omdat het opeens een bouwterrein werd.
Wij konden er niet meer bij. Er stonden hekken omheen en twee valse waakhonden renden over dat terrein rond.
Later stond er een schooltje op die plek maar sinds 1957 staan er portiekflats.
Ik vond het heel erg en dom van mijzelf dat ik mijn moeders gouden kettinkje erin had gestopt en een gouden munt van mijn vader.
Zij was erg verdrietig dat zij haar ketting kwijt was en hij bleef zijn leven lang naar zijn munt zoeken.
Och, och, ik heb hen nooit durven te vertellen dat ik hun spullen in die schatkist bewaarde en dat wij onze schatkist nooit meer konden opgraven.
Hier pak aan! Gooi die schatkaart maar in de vuilnisbak!
Die schatkist zal wel vernietigd zijn tijdens de bouw.

Als jij die kist ooit vindt, mag jij alles hebben.
Ik denk niet dat jij dat kunt want er staan nu huizen.
Als jij wilt mag jij deze doos naar beneden dragen.
Die mag je naast de vuilnisbak zetten. Zou dat lukken?
Opa drukt zijn schatkaart in Yasser's handen en die gooit de schatkaart tussen de andere troep in de doos en sjuwt het naar beneden.

Terwijl hij de trap afloopt schreeuwt hij naar opa: **'wat stopten de anderen in die kist?'**

'Ik weet het niet meer precies,' schreeuwt opa terug.

'Waarschijnlijk ook waardevolle spulletjes.'

'Zonde, alles moet weg,' denkt Yasser als hij de doos in de tuin zet: 'waar zou opa's vriend die schat verborgen hebben? Ik denk dat ik die kaart bewaar. Ik laat hem aan mijn vrienden zien.'

Nu de school uit is, zoekt Yasser zijn vrienden op.

Twee van hen zitten in groep 8 en één in groep 5.

'Willen jullie bij mij spelen?' vraagt hij.

'Ik heb een schatkaart. Ik wil dat jullie daar naar kijken.'

'Nee, kinderachtig,' zegt de 11 jarige Arnold: 'trouwens, ik ga voetballen.' Hij wandelt weg.

'Jammer. Wil jij wel Ferry?'

'Is het een echte schatkaart?' vraagt Ferry, Arnold's klasgenoot uit groep 8.

'Nee, ja, zo'n beetje,' antwoordt Yasser. 'Het is een getekende schatkaart van mijn opa toen hij nog jong was. In ieder geval ligt er een dure ketting en een gouden munt in de kist en waarschijnlijk ook nog waardevolle spullen van zijn vrienden. Als wij dat verkopen delen wij het geld.'

Yasser denkt weer aan de bestuurbare boot.

Ferry zegt: 'oké, ik ga eerst naar huis. Ik kom zo naar je toe.'

'Ik ga ook eerst naar huis,' zegt Li uit groep 5.

Pas om half zes staan alle vrienden bij Yasser op de stoep.

'Ik ben er ook,' zegt Arnold: 'ik wil die kaart wel eens zien.'

Ferry zegt dat er geld te verdienen valt.'

'Hoeveel is die ketting waard?' informeert Li.

'Dat moeten wij uitzoeken zodra wij die schat gevonden hebben.'

Yasser vraagt: 'komen jullie naar mijn kamer? De kaart ligt daar.'

De kaart ligt uitgevouwen op het bed. Arnold kijkt ernaar, hij reageert ongeïnteresseerd: 'o, het is geen echte! Ik ga hoor. Mijn vrienden willen voetballen. Dag, tot morgen.' Weg is hij.

De kaart blijkt een verkreukeld vod.

Doordat de kaart eens werd verscheurd en aan elkaar werd geplakt zijn de straatnamen nauwelijks leesbaar.

Toch zien de drie jongens direct dat het om een oude kaart gaat. Sommige straten bestaan niet meer.

Nieuwsgierig verdringen zij elkaar om zich over de kaart te buigen.

Yasser legt uit: 'kijk, deze lijntjes zijn vast straten.'

Onze schat ligt dus niet in India of Mexico.

Onze schat moet hier ergens in de buurt liggen.

Er moet ergens een kruisje op de kaart staan.'

Li begint opeens te klappertanden.

'Sorry hoor,' zegt hij: 'ik vind het spannend.'

Het is lekker gevaarlijk.

Misschien weten meer mensen iets van die schat.

Wij moeten die schat toch in het geheim opgraven?’

‘Niks gevaarlijk. We moeten eerst uitzoeken waar die kist verborgen is en of die nog wel uit te graven is.

Anders hebben we niks,’ moppert Ferry.

Hij wijst naar een tekening op de kaart.

Hij vraagt: ‘laat mij eens goed kijken? Kijk daar staat iets. Ik kan het niet lezen want de kaart is daar gelijmd.

Heb jij een vergrootglas Yasser? Een loep?’

‘Alleen deze speelgoedloep.’

Hij geeft de loep aan Li maar die ziet niets anders dan kleine streepjes of zijn het pijltjes?

Mijn opa heeft een hele goede,’ weet Yasser. ‘Als jullie morgen iets eerder komen, zorg ik dat zijn loep hier ligt.’

‘Oké, je ziet mij morgen. Ziet hij jou ook Li?’ vraagt Ferry.

‘Ik kom ook,’ zegt Li.

HOOFDSTUK 3 METEN IS WETEN.

De volgende middag na schooltijd zitten Ferry en Li op Yasser's bed, zij proberen de kaart te lezen. Arnold is er niet bij, die heeft met anderen afgesproken. Dat is jammer want Arnold kent de stad door en door. Voor hem is er geen plek die hij niet kent. Dat komt doordat hij vaak door de stad fietst. Hij vindt de jongens te kinderachtig, dus komt hij niet.

Opa's loep glijdt langzaam over de schatkaart.

Li pruttelt: 'ik zie geen kruisje hoor Yasser, die kaart is zo beschadigd! Ik vind die kaart moeilijk te lezen.

Ik weet wat, wij fotograferen de kaart en vergroten die op de computer. Dan komen de letters dichtbij en kunnen wij die ook nog scherper maken.

Waarschijnlijk zien we dan een goede plattegrond van de stad. We kijken dan ook naar een hedendaagse plattegrond en vergelijken dat met elkaar.'

'Daar dacht ik niet aan. Dat is een hartstikke goed plan Li,' glimlacht Yasser die in zijn fantasie bergen geld voor zich ziet. Zij gaan meteen aan de slag.

Toch lijkt de tijd te snel voorbij te gaan want als zij op de klok kijken is het al 6 uur.

'We moeten naar huis Yasser,' jammert Li: 'het is al laat. Zie ik je morgenmiddag weer?'

Ferry zegt terloops: 'ik kan niet altijd komen, soms moet ik mijn huiswerk doen. Morgen kan ik sowieso niet.

Ik ga zwemmen en ik heb een rekenblad die ik nog moet maken.'

De week erna zitten de jongens in hun vrije tijd zoveel mogelijk achter de computer.

Li wist de schatkaart digitaal te maken en te vergroten zodat die op de computer te zien is.

Hoe scherp hij de lettertjes op de kaart ook stelt, zij blijven onleesbaar en waar dienen al die pijltjes kriskras op de kaart voor?

Dan vergelijkt hij de kaart met de stadsplattegrond.

De schatkaart blijkt ook onjuist getekend. Iedereen baalt.

Yasser commandeert: 'print het maar uit, we vinden die flats wel. Mijn opa weet toch waar die flats moeten staan?'

Dan wijst hij die maar aan. Al deze moeite was dus voor niets! Hebben jullie zaterdag iets te doen?'

'Ik moet eerst naar pianoles,' zegt Li. 'Ik kom om half 12.'

'Ik ben er ook om half 12,' zegt Ferry.

'Goed, morgen gaan wij de buurt onderzoeken.

Neem jullie fiets mee. Ik ga straks nog even langs opa om te vragen waar die huizen staan.

Misschien zijn zij naast de schat gebouwd of er omheen.

Ik hoop niet dat zij bovenop onze schat zijn gebouwd anders blijft alles onder de grond en krijgen wij niets.'

Li mijmert: 'ik heb zo'n gevoel dat wij die schat zullen vinden. Fijn, dan krijg ik veel geld.'

Ferry merkt op: 'wij hoeven toch geen stoeptegels te verwijderen Yasser? Man, daar krijgen wij last mee.'

Ik doe dan niet meer mee. Nee hoor ik wil geen ellende.'

'Wij doen nog niets Ferry, ik bespreek het eerst met mijn opa.'

Na het avondeten fietst Yasser snel naar zijn opa.

Als die opendoet, hijgt Yasser: 'opa, wilt u alstublieft de plaats aanwijzen waar de schat verborgen is?'

Hij duwt meteen de schatkaart onder zijn neus en de kopie van de stadsplattegrond.

‘Wil jij niet eerst binnenkomen jongen? Ik zie niets in het donker. In de keuken kan ik het beter zien. Zet jouw fiets maar even op slot.’

Yasser zet zijn fiets op slot en loopt achter opa de keuken in.

Opa vraagt: ‘heb jij toevallig mijn loep bij je?’

‘In mijn jaszak, hier alstublieft.’

‘Ja, ja onze schatkaart,’ mijmert opa. ‘Ach, ach, hoe is het mogelijk dat mijn kleinzoon de schat wil opgraven. Ik hoop van harte dat het jou lukt.’

Laat maar eens zien die stadsplattegrond..., eens even zien. Ja, hier moet het zijn.’

Daarna tuurt hij door de loep naar de schatkaart.

‘Zie jij die pijltjes op de kaart? Dat zijn de aangegeven meters. Kijk, daar staan nog meer pijltjes, grote en kleine. Gelukkig staan er nog oude gebouwen op die plek.’

Van daaruit kun je meten. Als je wilt ga ik mee maar ik buk niet. Jij legt zelf de rolmeter op de grond en je rekent zelf uit waar de schat moet liggen want meten is weten.’

Opa loopt met Yasser mee naar het oude gebouw en wijst: ‘begin vanaf hier te meten.’

Hij wijst naar het uiterste randje van het tuinhek.

‘Zie je op de schatkaart dat grote pijltje met het cijfertje 10 ernaast? Je moet dus rechtdoor. Als ik jou was zou ik bij elke 10 meter een streepje op de grond zetten.’

Je telt dus verder maar elke 10 meter zet jij een streepje op de grond. Kun je dat?’

‘Legt u het nog een keer uit opa?’

‘Kijk op de schatkaart, tel de eerste kleine pijltjes.’

‘13 pijltjes vanaf het tuinhek.’

‘Die grote pijl, waar wijst die naartoe?’

‘Naar boven.’

‘Dat is rechtdoor, goed hoeveel pijltjes?’

‘13 opa.’

‘Dat is dus 13 meter rechtdoor. Begin maar te meten.

Bij 10 meter zet je een streepje op de grond.’

Yasser begint enthousiast te meten en zet naast elk cijfer een vette streep.

Opa lacht: ‘fout, je zou dat elke 10 meter doen. Tel maar verder maar doe het nu goed.’

Yasser twijfelt onzeker: ‘moeten wij hier de hoek om?’

Opa vraagt: ‘welke hoek Yasser? Wijst de grote pijl naar links of rechts?’

‘Links?’

‘Ja, hoeveel kleine pijltjes tot de volgende hoek Yasser?’

‘15 streepjes opa, en daarna rechts.’

‘Zo gaat het goed,’ juicht opa.

HOOFDSTUK 4 DE SCHATKIST.

Yasser kruipt langzaam over de stoep en als hij weer eens bij een streepje 10 is, lacht opa tevreden.

‘Kijk eens aan knul aan de overkant staan portiekflats. Onze schat moet hier ergens verborgen zijn. Meet vlug verder.’

Na een uur merkt Yasser op: ‘ik zie geen pijltjes meer op de schatkaart maar een piepklein cirkeltje. Ik zag het nauwelijks.’

‘Als ik het niet dacht,’ jammert opa: ‘mijn moeders ketting ligt hier ergens onder deze woning. Jammer, ik dacht nog wel dat wij ‘m binnenkort zouden kunnen uitgraven. Ik ga naar huis. Zal ik morgen jouw fiets komen brengen? Dan kun jij nu ook naar huis.’

‘Jammer,’ denkt Yasser als hij naar huis wandelt. Mijn vrienden zullen morgen ook wel balen.’

Nu het Zaterdag is wacht Yasser op zijn vrienden.

Hij zal hen vandaag vertellen dat er geen schat is.

Om 12 uur wordt er eindelijk aangebeld.

Het is Li die druk van blijheid is omdat hij aan de schat denkt. Even later wordt er opnieuw aangebeld.

Nu is het Ferry. Hij vraagt: ‘gaan we meteen weg?’

Yasser realiseert zich dat zijn fiets nog bij opa staat.

‘Mag ik bij jou achterop Ferry? Wij gaan naar de portiekflats. Ik was daar gisteravond met opa.

Jullie wilden toch weten waar onze schat ligt?

We kunnen er helaas niet bij want de flat staat er bovenop.’

Onderweg vertelt Yasser over de pijltjes op de kaart en wat die betekenden. Dat elk pijltje een meter aangaf. Vanaf het oude huis zien zij Yasser's meetkunst op de grond. Er staan overal lijnen en cijfers met oranje stoepkrijt op trottoirs en rijdekken. Ferry wordt enthousiast, hij kent de buurt.

‘Hier is het. Jammer genoeg kunnen wij onze schat niet opgraven,’ jammert Yasser terwijl hij van de fiets springt.

‘Het moet hier ergens onder dit huis begraven liggen. Volgens mijn meting onder de keukenvloer.’

Ferry concludeert: ‘onder de keukenvloer is een kelder Yasser. Ik weet dat omdat aan de voorkant van het huis kelderramen zijn.’

‘Daar heb ik gisteren doorheen gekeken. Die kelderboxen zijn vrij klein. Aan de achterkant is niets.’

Ferry wijst: ‘hier even verderop woont een kennis van mijn vader. Ik vraag of wij zijn fiets mogen lenen dan kunnen wij zijn kelder zien.’

Even later bellen de jongens aan.

Ferry krijgt een sleutel en de mededeling dat hij de fiets niet mag laten stelen en dat hij de kelderdeur weer op slot moet draaien. En dat hij de sleutel onder de deurmat moet terugleggen.

Li bibbert van de zenuwen als hij de keldertrap af moet en in een onverlichte gang naar een kelderdeur moet zoeken.

‘Het is aardedonker hier. Ik zie niet eens waar ik loop,’ klaagt hij.

‘Het is de achterste deur in de keldergang joh,’ bitst Ferry. ‘Laat mij erdoor Li, ik heb de sleutel.’

‘Maar er is geen licht!’

‘In de berging wel, blijf anders maar staan angsthaas, ik doe eerst het licht voor je aan.’

Het licht floept aan.

‘Kijk daar,’ wijst Ferry: ‘zie je daar dat vierkante gat in de muur? Daarachter is de kruipruimte. Dat is een gedeelte onder de flats waar alle leidingen liggen. Die liggen hier niet dieper. Schuif jij die rotzooi eens opzij Yasser?’

Li, zoek een zaklantaarn tussen de troep hier.

Kijk, daar staat een schep die kunnen we gebruiken.’

Li klaagt: ‘ik heb een zaklantaarn gevonden maar die doet het niet. Ik wil dat gat niet in met al die spinnen in het donker.’

Intussen klautert Yasser door het gat de loze ruimte in.

‘Het is een gang. Ik denk dat deze gang onder de hele rij flats loopt. Het is hier hartstikke donker maar volgens mij kun je hier gewoon rechtop lopen.’

Ferry waarschuwt: 'kijk je uit voor de rioolbuizen en de waterleidingen en de stroomkabels? Wat is dat grijze daar aan de muur? Zie jij wat dat is Yasser?'

'Een lamp, we hebben licht. Kom Ferry we hebben licht hier. Laten we kijken hoever we kunnen lopen.'

'Oké ik kom. Jij ook Li,' maant Ferry. 'Doe niet zo kinderachtig joh. Er is nu toch licht?'

Yasser troost: 'ik veeg hier en daar wel wat spinnenwebben voor jou weg Li.'

Li klappertandt: 'w waar moeten w we graven?'

'Als wij helemaal door kunnen lopen, aan het uiteinde van deze gang.

'Spannend!' bibbert Li.

De jongens lopen over het zand dat dienst doet als de bodem van de flat. Af en toe klauteren zij over buizen en andere leidingen. Zij letten goed op om niet te struikelen.

'Hier graven wij,' meent Yasser. 'Volgens mij is dit de plek waar de kist verborgen moet zijn al kan ik niet goed peilen of dit wel de juiste plek is.

Ferry zegt: 'iemand moet graven, laten wij erom tossen.

Hij wijst eerst naar Yasser en dan naar Li en tenslotte naar zichzelf terwijl hij zingt:

- "Onder de Haagse toren
- werd geboren
- Piet of Nel wie kies jij wel?"

Zeg op Yasser wie kies jij? Piet of Nel.'

'Doe mij maar Piet.'

'Dan- ben- jij- hem- niet. Hoi, ik hoef niet te graven!

Nu zingt hij hetzelfde liedje opnieuw maar deze keer alleen voor Li en voor Yasser.

Li kiest Nel daarom moet Yasser graven.

Yasser begint te graven en al gauw stuit hij ergens op.
Ferry grijpt plots Yasser's hand.

'Voorzichtig, het kan ook een stroomkabel zijn. We graven verder met onze handen totdat wij zien wat het is.'

De jongens beginnen te graven en al gauw is het duidelijk dat het de schatkist moet zijn.

Li schatert: 'joepie, we worden rijk!'

'Wat zou er inzitten? Jongens maak die kist snel open!'

HOOFDSTUK 5 DICHTGELAST.

Yasser pulkt aan het hangslot op de kist.

‘We hebben een sleutel nodig of een tang om hem open te breken. Hier ligt natuurlijk geen sleutel. We brengen de schatkist naar opa die maakt ‘m wel open.’

De jongens slepen de kist naar de kelder waar zij vandaan kwamen en sluiten de deur af.

Daarna legt Ferry de keldersleutel netjes onder de deurmat terug. Het is nog een heel gedoe om de schatkist op de fiets mee te nemen maar uiteindelijk komen zij hijgend bij opa’s straat aan.

De jongens galmen door de straat: ‘opa, opa, we hebben de schatkist!’

Ferry die het grootst en het

sterkst is, tilt de kist van de fiets. Als opa opendoet puft hij: ‘tjeetje wat is dit ding zwaar man, daar zit zeker veel in!’

Opa vraagt verbaasd: ‘waar komt die gereedschapkist vandaan jongens?’

Ferry stottert: ‘h, het is toch de schatkist?’

‘Ha, ha, ach nee jongens, dat is mijn kist niet.

Die van ons was van houten planken en touw en zonder hangslot. Jullie kist is van staal.

Dat ding ziet er wel puntje gaaf uit. Die kist is niet oud.

Waar komt dat ding vandaan?’

De jongens kijken verslagen. Hebben zij dat ding dan voor niets meegesleept? Hebben zij dan voor niets die kist uitgegraven?

‘Ik denk,’ meent opa: ‘dat het een gereedschapskist is die ze bij de bouw zijn vergeten. Wacht eens? Laat mij die kist eens goed bekijken? Waarom is die kist dichtgelast? Dat begrijp ik niet.’

Hij voelt met zijn vinger langs de laslaag.

‘Wat gek, denkt hij hardop: ‘er hangt een slot aan maar dat ding is wel overbodig. Ga eens opzij jongens, ik pak een tang. Dat slot moet eraf.’

Met een handige beweging knipt opa het slot los.

Hij kijkt nogmaals naar de lasnaad.

‘Ik heb hier geen lasapparaat die moet ik lenen.

Komt die kist echt onder die flat vandaan Yasser?’

‘Ja opa, volgens mijn berekening lag uw schat onder de kruipruimte van die portiekflat.’

‘Als jullie nog zin hebben om terug te gaan, vinden jullie misschien de echte schat.’

‘Oké ik wil wel,’ zegt Yasser.

‘Dan ga ik mee,’ juicht Li.

‘Ik ook,’ zegt Ferry.

Als de jongens weg zijn belt opa bij zijn buurman aan.

Als de deur opengaat vraagt hij: ‘hebt u een lasapparaat te leen?’

‘Ik leen geen spullen uit,’ antwoordt de buurman: ‘maar als het een klein karweitje is zal ik u graag helpen.’

Opa knikt.

‘Ik kom over vijf minuutjes,’ zegt de buurman.

Na vijf minuten klopt hij bij opa aan.

‘We kunnen beginnen, ik heb alles bij mij.’

Laten wij buiten werken want lassen is gevaarlijk, er vliegen vonken rond.'

Hij doet zijn lasbril op en zijn speciale handschoenen aan. De gasfles wordt op de stoep gezet en daarna ontsteekt hij zijn lasapparaat.

De buurman is zeer behendig met het lasapparaat.

Binnen een ommezien heeft het vuur de lasnaad gesmolten en kan de kist open.

'Het deksel is erg heet, het moet even afkoelen,' zegt hij: 'maar de kist kan nu wel open. Zal ik het zo voor u doen?'

'Ik vind het best,' mummelt opa.

Na een tijdje wachten opent de buurman de stalen kist.

'Nee maar!' Hij kijkt met grote ogen naar de inhoud van de kist.

Opa buigt zich nu ook over de stalen kist: 'wat krijgen we nou!'

'Is dit allemaal van u? vraagt de buurman. 'Nou, nou, u hebt een grote spaarpot!'

'Was dat maar waar,' zucht opa: ' ik denk dat het buit is.'

De buurman oppert: 'dat is veel geld en die juwelen zijn vast veel geld waard. Ik denk dat u de politie moet informeren.'

'Dat zal ik maar doen. Ik vind het wel jammer dat het niet van mij is,' jammert opa. Dit' is pas een echte schatkist.

De buurman vraagt: 'hoe komt u aan deze kist?'

'De jongens kwamen ermee aan. Ach het is een lang verhaal. Als u straks komt zal ik het vertellen.

Ik waarschuw eerst de politie.'

'Ik ruim mijn rommel op. Tot zo, ik ben erg benieuwd.'

HOOFDSTUK 6 DE BOEVEN.

Er rijdt een auto langs het oude huis.
Een inzittende merkt op: 'kijk iemand heeft hier een route uigezet. Er staan cijfers en strepen en pijlen. Zien jullie dat ook?'

'Pijltjes op de grond? Wat kan mij dat schelen Casper!
Wat een onzin! Kinderen doen wel vaker spoorzoekertje
daar is niets bijzonders aan! Ben jij nou een volwassen
vent?'

De auto stopt voor de portiekflats.
Casper giechelt 'ha, ha, de cijfers houden hier op. Dat is wel
toevallig hè baas?'

'Hum, ja. Je denkt toch niet.... Laten we even gaan kijken.
Dat ding ligt daar toch niet veilig, iedereen kan erbij.
Stel dat er iemand de riolering komt controleren dan zal die
moeten graven.'

De mannen stappen uit de auto en bellen aan bij een
willekeurig huisadres.

De deur klikt meteen open. 'Wie is daar?'

'Sorry,' liegt één van de boeven: 'ik ben de buurman.
Ik was mijn sleutel vergeten! Dank u wel!'

Ze rennen de keldertrap af en morrelen aan het slot van de
berging aan het eind van de keldergang.
Zodra de deur open is draven de mannen door de kelderbox
en verdwijnen door het vierkante gat in de muur.
Zij ontdekken tot hun grote schrik dat de kruipruimte is
verlicht.

Verderop graven de kinderen in het zand, zij zijn zo druk bezig dat zij de mannen niet zien aankomen.

De boef in het grijze jasje schreeuwt: 'wat doen jullie daar!'

De jongens schrikken van de gewapende mannen.

Ferry piept angstig: 'we spelen hier in het zand.

Dat doen we wel vaker meneer.'

'Ik zie anders maar één kind met zand spelen.

Vanwaar die pijlen en die cijfers die hier voor deze flat eindigen? Waar ben je naar opzoek? Wat weten jullie?'

De vreselijk zenuwachtige Ferry verraadt zichzelf: 'de kist. Wij zoeken de kist.'

'Wat weten jullie van de kist! Zeg op Dikkertje! Van wie hebben jullie gehoord dat hier een kist begraven ligt?'

'Van zijn opa,' jammert Ferry: 'en ik heet geen Dikkertje!'

De boef trekt meteen een verkeerde conclusie: 'zie je wel. Ik zei toch dat wij die ouwe niet moesten vertrouwen.

Die oude bajesklant (bajesklant = gevangenisboef) wil de buit voor zichzelf. Hij heeft zijn kleinkinderen opdracht gegeven om de kist uit te graven.'

De boef in het groene jasje vraagt: 'wat doen we nu baas?'

Die kindertjes vertellen straks aan hun opa dat zij ons hebben gezien en dan hebben wij de poppen aan het dansen. Dan hebben wij geen leven meer.'

Op dat moment rent Yasser krijsend weg maar één van de boeven haalt hem weer terug.

De boef in de grijze jas gniffelt 'wie graaft hier het beste?'

Ja ik zie het al, dat moet jij zijn bibberend Dikkertje!'

Hij richt zijn pistool naar Ferry: 'graven en snel een beetje!'

Terwijl de andere twee Yasser en Li in bedwang houden graaft Ferry in het zand. Plots ziet hij een munt.

Dat moet die van Yasser's opa zijn.
Met een behendige beweging schept hij de munt samen
met een berg zand tegen de muur.
Niemand heeft de kans gehad om de munt te kunnen zien.

Hij graaft en graaft. Het gat wordt steeds dieper.

‘Hoe kan dat. Waar is de kist!’ schreeuwt de baas in de grijze jas. ‘Die kist had allang boven moeten zijn.’

De man die Yasser omkneeld vraagt: ‘dit is toch wel de juiste plaats? Weet u zeker dat het deze flat is?’

‘Ja natuurlijk, die ouwe had toch gezegd dat de deur blauw was? Dan moet de kist onder de laatste lamp zijn verborgen. Dat ding heeft toch geen pootjes? Die kist is voor ons! Schep het zand voorbij die lamp weg Dikkertje, misschien ligt die kist ietsje verder.’

De jongens weten nu dat de kist die bij opa thuis staat niet de juiste was. Zij weten nu dat die kist beladen moet zijn met gestolen spullen. Vandaar dat die zo zwaar was.

HOOFDSTUK 7 WELKE KLEUR HEEFT DE DEUR?

De boeven ruziën met elkaar.

Zij geven elkaar de schuld dat zij de kist niet kunnen vinden.
Zij twijfelen nu of zij wel bij de juiste rij portiekflats zijn.

Had die oude bajesklant gezegd dat de portiekdeur blauw was of was die creme, groen of rood?

Omdat de baas dat niet meer weet, schelden zij die uit voor rotte vis.

Dan merkt één van de boeven op: 'die dikke had het daarnet over een kist. Wij zijn dus wel in de juiste flat.

Wat als die ouwe nou zelf die kist heeft weggehaald?'

'Wat bazel jij nou Cas, je weet toch dat hij in de bak zit? (bak = gevangenis). Die komt nog lang niet vrij.

De kist moet hier nog zijn anders laat hij die kist toch niet door zijn kleinkinderen opgraven?

Kinderen vallen niet op omdat die toch wel ergens spelen waar het eigenlijk niet mag.'

Intussen heeft Ferry een nieuwe kuil gegraven.

De boeven zijn verbouwereerd.

'Wij zitten dus wel verkeerd, hier is ook geen kist.

Of misschien...,' mummelt de man in de groene jas.

'Wat misschien Nico, we zijn hier heus wel op de juiste plek!'

'Ik bedoelde, dan heeft een ander onze kist weggehaald.'

'Onzin Nico, maar nu even iets anders, deze kindertjes mogen niet naar huis. Pak het touw uit de auto en de oude poetslap en tape. Die schattige kindertjes blijven hier en de lampjes gaan uit dan kunnen wij rustig in die andere flats kijken. Misschien is die kist daar.

Leg meteen die schep in de achterbak!'

‘Ja baas.’

De man in het groene jasje wordt naar buiten gestuurd en komt even later met de spullen terug.

Het ziet er lelijk uit voor de jongens.

Zij worden aan elkaar vastgebonden en gekneveld zodat zij niet kunnen schreeuwen, praten of bewegen.

Daarna verlaten de mannen de kruipruimte en doen het licht uit. De jongens blijven achter in de donkere vochtige ruimte. Zij zijn vreselijk bang.

Intussen zitten de mannen ontgoocheld in hun auto.

Casper twijfelt: ‘ik weet het bijna zeker baas, u zei toch dat het deze flat was? Ja toch? Het was toch een blauwe deur?’

‘Al deze woningen lijken op elkaar, hadden wij maar pijltjes gezet net zoals die apen in de kelder,’ mummelt zijn baas.

‘Die kindertjes hadden de kist ook nog niet gevonden anders zouden zij daar niet graven.

Nico jij moet eerst langs alle portiekflats rijden!

Als het echt deze portiekflat is zijn we zo weer terug.

Het lijkt wel of ik gek aan het worden ben.’

‘Ja baas.’

De auto start en rijdt langzaam langs alle portiekwoningen in de omgeving.

‘Er zit niets anders op dan in alle flats te gaan graven,’ moppert de baas na een tijdje piekeren. ‘Nico bel ergens aan en zeg dat je de riolering moet inspecteren in verband met een lekkage. Neem de schep mee.

Graaf een beetje vlug en kom dan snel terug.’

‘Baas waarom kan Cas niet graven? Is die te vermoeid? Hij is jonger dan ik.’

‘Als jij niets vindt Nico, graaft Casper bij de volgende flat,’ bitst de baas: ‘ben je nu tevreden Nico? Hoppa, aan het werk! Laat je handen flink wapperen!’

‘Ik ben geen vogel!’ moppert Nico. Hij loopt scheldend weg.

Nico en Casper graven in alle portiekflats maar vinden de kist niet.

Hun baas moppert: ‘terug, slome duikelaars!

We gaan weer terug naar de eerste portiekflat.

Die kist zal gevonden worden al moeten wij hier een jaar blijven! Ik zal en moet dat geld hebben!’

Nico zucht, hij kijkt moedeloos naar Casper alsof hij schijnt te denken: ‘volgens mij was die kist hier nooit.’

Het duurt dan ook niet lang voor zij weer in de kruipruimte van de eerste flat zijn.

Weer gaat het licht aan.

De hele kruipruimte is meteen fel verlicht.

De jongens die net een beetje aan het donker gewend waren, schrikken van de boeven die snel naderbij komen.

‘Graven,’ bitst de baas. ‘Jij scheidt Casper.

Maak de kinderen los Nico, zij mogen meehelpen.’

HOOFDSTUK 8 IN GEVAAR.

‘Ik wil dat jullie hier in dit gedeelte stukje voor stukje een halve meter zand wegscheppen met jullie blote handen. O wee als die kist niet boven komt. Dan ziet die oude bajesklant zijn kleinkinderen nooit meer.

Dan begraaft ik jullie eigenhandig hier in de kruipruimte. Geen haan die naar jullie kraait. Behalve die oude man in de bajes.

Maar eer die vrij rondloopt, zijn jullie tot botten vergaan.’

De baas laat dreigend zijn wapen zien.

Nu de kinderen los zijn krijgt Ferry weer de schep in zijn handen.

Zijn vrienden moeten ook graven.

Ferry graaft op dezelfde plek als de eerste keer.

Dat vanwege de munt die onder het zand ligt. De boeven mogen die niet in handen krijgen.

Als de halve gang een halve meter is afgegraven en het er naar uitziet dat de kist er niet is, sist de baas: ‘ik vis wel uit wie onze kist heeft meegenomen.

Ik laat iemand die ouwe in de bak bezoeken. Dan vinden wij wel uit waar het geld is. Een beetje geweld mag toch wel toegestaan zijn?’

Hij loopt met geheven pistool naar de kinderen.

Yasser jammert luid: ‘ik wil niet dood!’

Li die evengoed bang is piept met trillende stem: ‘j, jullie hoeven ons toch niet te v, vermoorden?’

Als jullie ons weer v, vastbinden kunnen wij toch niet w, weg?’

Yasser vult huilend aan: ‘niemand weet toch dat wij hier zijn?’

‘Mm, daar zit wat in,’ bromt de baas. ‘Casper snoer die kindertjes goed vast. Tape hen, dan zijn ze stil.

Als zij zijn vastgebonden, graven wij aan het andere eind van de gang.

Het zal mij toch niet gebeuren dat die kist foetsie is?

Waarschijnlijk ligt de kist daar onder het zand maar ik kan mij natuurlijk vergissen. Hoe kon ik zo stom zijn.

Ik had die ouwe moeten vragen of die kist linksachter of rechtsachter in de gang ligt begraven en was die deur wel blauw?’ Hij schreeuwt: **‘misschien heeft die ouwe**

gelogen en ligt die kist hier helemaal niet. Graven wij hier voor Jan zijn doedelzak!’

Hij draait zich dreigend om naar Nico en schreeuwt nog harder: **‘Nico, houdt jij de wacht zodat niemand komt kijken. Zodra je ergens licht ziet aangaan of iemand hoort aankomen, sluit jij onmiddellijk het licht af met die schakelaar in de meterkast! Schiet onmiddellijk als iemand de kruipruimte inkomt.’**

‘Sst, niet zo luid! Straks horen zij u nog! Waar is die kast?’

‘De meterkast is daar, het is die groene kast.’

Maar dan staan we in het donker baas!’

‘Ja nogal wieses. Het licht kan weer aan als het veilig is sukkel.’

Dan horen zij voetstappen.

Plotseling is het donker en doodstil in de kruipruimte.

Zojuist kwam iemand zijn fiets in een kelderbox zetten daarom heeft Nico de lichtsakelaar snel uitgedaan.

De jongens zitten in het zand. Zij zijn vastgebonden en hun

monden zijn afgeplakt.

Tranen biggelen over Yasser's gezicht, hij wil naar huis.

Li probeert te gillen om aandacht te kunnen trekken van degene in de berging, zodat die de politie kan waarschuwen. Hij kan alleen piepen.

Ferry, de oudste van de jongens, is de enige die niet bang is. Hij probeert uit alle macht zijn handen los te wrikken.

Toch lukt het hem niet. Het grijze tape zit erg strak.

Hij is boos op de boeven maar hij is toch opgelucht.

Hij weet namelijk waar de kist is en hij weet ook dat

Yasser's opa hen eens zal missen. Daar de tijd verstrijkt zal die zich afvragen waar zij blijven. Dan komt hij zeker naar de kruipruimte. Ferry hoopt stiekem dat opa de kist heeft geopend en er achter is gekomen dat er gestolen spullen in zijn verstopt.

Plots denkt hij weer aan wat de boevenbaas schreeuwde.

“Schiet onmiddellijk als iemand de kruipruimte inkomt!”

‘Och jee,’ denkt hij: ‘als opa komt, loopt hij ook gevaar.’

Nu begint Ferry zich pas echt zorgen te maken.

Nu wil hij ineens niet meer dat opa komt.

Hij hoopt dat iemand in de flat de politie heeft gebeld.

Zo niet, zullen zij dood gaan van honger en dorst.

HOOFDSTUK 9 WAT DEDEN JULLIE HIER?

Terwijl Opa en de buurman naar het politiebureau zijn, doorzoeken de boeven nog steeds de kruipruimte. Als die erachter komen dat de kist zich helemaal niet in de kruipruimte bevindt, worden zij erg kwaad. Zij schelden tegen de kinderen en schreeuwen dat zij hun opa een kopje kleiner zullen maken.

Dan maant de baas: 'genoeg! Wij gaan weg! Ik heb het gehad met die kist! Die rot kist is nergens te vinden. In deze verloren tijd hadden we een bank kunnen beroven! Misschien wel tien! Kijk jij eerst in het portiek Casper of er geen mensen zijn dan rennen wij meteen naar de auto. Ik hoop dat de burens binnenblijven. Die andere flats bekijken we wel weer een andere keer. Nico, als de weg vrij is start jij de auto. Ik moet nog even iets tegen deze kindertjes zeggen, ik kom zo.' Hij smaalt tegen de jongens: 'ha, ha, gelukkig hoef ik jullie niet dood te schieten dat gaan jullie vanzelf wel, ha, ha!'
De ferme Ferry huilt nu ook.

Plots laat Casper zijn gezicht zien door het vierkante gat in de muur, hij sist: 'kom maar mannen de kust is veilig!'

Daarop rennen de boeven door de kelderruimte de trap op naar de blauwe voordeur. Nico en zijn baas rennen het portiek uit maar vallen onverwacht in de armen van opspringende politieagenten in gevechtstenuue. Zij worden geboeid en in een overvalwagen gezet.

De straat blijkt al een uur met linten te zijn afgezet en overall staan zwaarbewapende agenten.

Ook aan de overkant op het dak.

Casper komt nietsvermoedend de flat uit maar als hij het gevaar ziet haalt zijn pistool te voorschijn.

Plotseling klinkt er een doffe knal. Casper valt achterover.

Hij is in zijn been geschoten en wordt onmiddellijk ruw geboeid. Hij wordt gillend afgevoerd.

Ondertussen huilen de vastgesnoerde jongens in de stikdonkere kruipruimte. Zij weten niet wat zich in de straat heeft afgespeeld. Zouden zij moeten omkomen van honger en dorst? Zou er wel iemand naar hen zoeken?

Plotseling schijnen felle lichten in hun gezichten.

De jongens bibberen van angst.

Zijn de boeven teruggekomen?

‘Hier is een meterkast,’ schreeuwt iemand.

Meteen gaat het licht aan.

Ferry slaakt een zucht van verlichting, hij kan zijn ogen niet geloven. Nee, opa is het niet en het zijn de boeven niet.

Het is de politie die hen komt redden.

Terwijl een politieman het tape van hun gezichten peutert vraagt hij: ‘wat deden jullie hier? Wat moesten die mannen van jullie? En waarom staat die schep daar?’

Ferry liegt omdat hij niet wil zeggen dat opa's schat er nog ligt: 'wij speelden hier toen de boeven kwamen. We hadden hun kist uitgegraven die nu bij Yasser's opa is. Zij wisten dat niet en daarom moesten wij graven. Nu dreigt er gevaar voor een oude man in de gevangenis. Die gemene boeven wilden zijn schat inpikken.'

'Dat was geen schat maar een kist vol gestolen geld en goud. Die oude man had dat gestolen en daarna verstopt. Hij is zo dom geweest om het anderen te vertellen. Wij zouden zijn buit nooit op het spoor zijn gekomen als jullie er niet waren geweest. Dan was die oude stinkerd straks rijk. Gelukkig heeft hij niets meer en zit hij op het ogenblik nog veilig opgeborgen. Even iets anders, zijn jullie geslagen?'

'Nee, maar we waren wel doodsbang.'

'Ziezo, jullie zijn los. Straks krijgen jullie limonade op het bureau. We zullen deze ruimte verder moeten afgraven misschien ligt hier nog meer gestolen waar.'

Nu moet Ferry wel zeggen waarvoor zij in de kruipruimte waren, gelukkig doet Yasser dat al.

'Wij waren hier om opa's schat te vinden.

Toen hij nog jong was heeft zijn vriend die hier verstopt. Opa kon er nooit meer bij omdat het hier bebouwd werd. Het is een planken kist met touw eromheen. Er ligt een munt in en een goud kettinkje van zijn moeder. Zijn vrienden hebben er allemaal iets van waarde ingedaan. Als jullie die kist vinden is die van ons. Vandaar dat wij met de verkeerde kist thuiskwamen. Wij zochten naar opa's schatkist, daarom vond u ons hier in de kruipruimte.'

'Ik zal het doorgeven. Misschien vinden wij die kist.'

HOOFDSTUK 10 DE VERMOLMDE SCHATKIST.

Het is inmiddels een week geleden dat de jongens door de politie werden bevrijd.

De kranten stonden bol van het nieuws dat drie jongetjes naar een schat in een bergruimte zochten en de vangst van hun leven hadden gedaan. Namelijk, dat zij miljoenen aan euro's en gouden sieraden hadden opgegraven.

Ferry is niet blij met dat nieuws. Hij had veel liever iets van dat geld gehad. Nu heeft hij niets. Hij vindt dat hij voor niets met die loeizware kist had gesjouwd.

Li is ook niet blij maar wel een beetje trots.

Yasser moppert dat de politie nog niets van zich heeft laten horen. Zouden zij opa's schat soms ingepikt hebben?

Drie weken later staan er twee agenten voor de deur.

'Wij komen iets brengen dat van jou moet zijn.

Het is een vermolmde kist. Het touw is wel los geweest maar na onderzoek zit die er weer stevig omheen.

Wij zetten hem wel in de gang. Succes ermee!'

Yasser schreeuwt van blijheid en kan bijna zijn nieuwsgierigheid niet bedwingen.

Toch vindt hij dat opa erbij moet zijn als de kist geopend wordt. Daarom springt hij op zijn fiets.

Opa is ook nieuwsgierig, hij laat zijn koffie staan en haalt meteen zijn fiets uit de berging.

De twee racen naar Yasser's huis en daar' springt opa een gat in de lucht.

Razend enthousiast snijdt hij het touw door.

‘Tjonge, tjonge mijn moeders ketting!’ zucht hij.
Even later zegt hij: ‘de munt ligt er niet in. Jammer die is natuurlijk door een spleetje eruit gerold. Berend heeft een zilveren horloge erin gedaan. Ik zal ‘m even opwinden. Nee Yasser, vroeger hadden zij nog geen kwartsklokjes. Het is een puur zilver opwindhorloge dat kun je wel zien. Ha, ha moet je nou eens kijken, er ligt een vieze envelop in. Voorzichtig openen. Het is een brief. Even mijn leesbril opdoen.

Lieve vrienden, ik had geen zin om iets van waarde in jullie kist te stoppen. Daarom krijgen jullie wel wat als de kist is gevonden. Jan

‘Ha, ha, die Jan!’ lacht opa. ‘Jammer genoeg is die verhuisd, ik heb nooit meer iets van hem gehoord anders had hij nu moeten trakteren.’
Er ligt nog een envelop in. Dat lijkt mij geen oude. Hé daar is die munt en nog een brief. Luister, ik lees ‘m even voor:

*Beste Yasser, deze munt lag vlakbij jullie kist.
Wij nemen aan dat die van jullie is.
Je krijgt van de eigenaresse van de sieraden een verrassing die zichzelf wil overhandigen.
Jullie mogen dat in het hoofdbureau van de politie na een afspraak komen ophalen.
Vinden jullie het niet erg als er foto’s gemaakt worden voor het journaal en voor de krant?
Kom gauw langs en maak een afspraak.*

De politie.

HOOFDSTUK 11 DE VERRASSING.

Dan op een mooie woensdagmiddag staan de jongens in het hoofdbureau tegenover een aardige mevrouw. Zij begint met: 'leuk hè, jullie komen in het zesuur journaal en in het jeugdjournaal.'

Zij vertelt over de roof in haar juwelierszaak en dat zij vindt dat de jongens een beloning verdienen omdat zij zo dapper waren.

Zij overhandigt hen een kistje en zegt: 'kijk zelf maar wat er inzit. Er is ook een briefje bij dat jullie hardop mogen voorlezen.'

Yasser leest;

Lieve jongens,

Doordat jullie er voor gezorgd hebben dat onze bank haar geld na een lange periode weer terugheeft, hebben wij voor jullie bij onze bank een spaarrekening geopend.

Jullie beginkapitaal bedraagt 5000,- euro elk en is elk gewenst termijn opvraagbaar. Wij wensen jullie een onbezorgde toekomst. Namens de directie hartelijk bedankt.

De mevrouw zegt: 'jullie krijgen ook van mijn zaak iets moois, maak de pakjes maar open. Jullie krijgen allemaal hetzelfde.'

Yasser scheurt met trillende handen zijn pakje los.

'Een gouden schakelarmband met mijn naam erop!

Dank u wel mevrouw!' De anderen bedanken ook.

Dan is het tijd voor een hapje en een drankje en zijn de jongens de hele middag het stralende middelpunt van de belangstelling.

Als Yasser 's avonds in zijn bed ligt denkt hij: 'ik kan natuurlijk een op afstand bestuurbare boot kopen maar dat is zonde van het geld. Ik blijf eraf dan koop ik later iets veel mooiers.' Hij valt tevreden inslaap.

EINDE.